

У склопу викенд акције „где су, шта раде“, свратих јуче на сајт НСПМ да видим шта тамошња дивна створења сањају, а шта им се догађа. Чим закорачих у царствије оних којима је до морала у политици, тј. у зону сумрака, помислих да сам у делиријуму - или бар да ружно сањам, јер такорећи с врата угледах наслов који се доскора могао видети само у делиријумима и ноћним морама, цитирам: „Може ли Јасеновац постати део нашег националног идентитета“.

Треба ли рећи да је мајка инвенције која је смислила наслов - и написала гомилу небулоза испод њега - главом и брадом Маринко М. Вучинић. Да не бисмо траћили карактере, одмах пређимо на Маринковом срцу драг „меритум ствари“.

Елем, „меритум Маринкових ствари“ била је нереализована приватна Висока Посета Јасеновцу. Ако сте помислили да је Маринко посету коментарисао из критичког угла,

погрешно сте помислили, посету је коментарисао из Вучинићевог (тупог) угла. Посета, уосталом, и није била прави меритум, тј. „основно питање“. По Маринку М., „основно питање за нас је шта смо ми и наша државна политика учинили да свест о почињеном геноциду буде стварни део нашег историјског памћења и националног идентитета.“

Ево одговора: учинили смо све - па и више од тога - осим онога што се морало учинити. А шта се то морало учинити: ево шта. На првом месту установити како је било могуће да се геноцид уопште догоди. Ако је поп Ђујић још 1936. године знао шта се спрема - и исте године почео да скупља оружје и организује паравојне јединице - да ли је могуће да то у Београду нико није знао.

Наравно да је знао. Али кад се због одсуства друштвене кохезије Србија распала на парампарчад, они који су могли и морали нешто учинити да заштите српски живаљ у Славонији и хрватској и босанској Посавини - као што је Ђујић заштитио у Далмацији - нису мрднули јер су бринули само за своја дупета. Слично као што су камиони предвиђени за евакуацију фонда Народне библиотеке били заузети транспортом намештаја разних госпођа министарки. Све што је Луфтвафе после морао учинити било је да побаца бомбе.

Није само Висока Породица пострадала у усташким покољима. Пострадала је и моја (са очеве стране). Као унук закланог Србина имам право - Маринко би рекао „морално“ - да поставим непријатно питање: ако су већ хрватске усташе потпуно неометано клале, како се догодило да усред Србије, такође неометано, Србе кољу Срби (четници) и стрељају (партизани) такође Срби.

Узмимо следећи пример. Деду по оцу заклале усташе (Хрвати), деду по мајци, отприлике у исто време, стрељали партизани (Срби), под командом Ђиласа - Милована, не Драгана - чији су дневници ових дана прави муст реад. Напомена: српско-српска клања и стрељања вероватно су однела више жртава него усташки покољи, али о њима ни мукајет, а ту се крије тајна јасеновачког покоља. Апропо Јасеновца као дела националног идентитета, имам предлог. Јасеновац, „највећи подземни српски град“, прогласити престоницом Срба, Бећковића поставити за градоначелника, а Маринка М. за Весића.

(Курир)

Маринко Вучинић и "јасеновачки идентитет"

Пише: Светислав Басара
петак, 29 јул 2022 23:05

Видети још: [Маринко М. Вучинић: Може ли Јасеновац постати део нашег националног идентитета](#)